

Stráža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka stane Din 1.50
Celoletna naročnina Din 40.— • Čekovni račun: „Straža v viharju“, Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straže v viharju“ (A. Tepež) • Urejuje: J. Natek
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Kolodvorska 23 • Tisk Jugoslov. tiskarne (J. Kramarič)

Ljubljana, 29. februarja 1940

Leto VI — Številka 22

Stemnilo se je

Ko so Kristusa križali, se je stemnilo in je bila temna, (Mt. 27, 45.), tako pravi sv. pismo. To je strašno znamenje tega, kar se danes dogaja v duhovnem oziru, ko ošabna nevera izključuje Kristusa iz vsega življenja. Svet izgublja s tem svoj kompas нравnih vrednot, po katerih se je prej sodilo javno in zasebno življenje. Laizacija družbe je čim dalje hitreje napredovala in trgala družino, šolo, državne ustanove, zakonodajo, tisk, od blažilnega Kristusovega vpliva.

Siri se poganstvo, ki govori o najnem življenjskem prostoru gosposkega naroda in o iztrebljenju, zaslužjenju drugega naroda, ki jim je napoti, 500 ljudi se v tihi noči spravi iz njihovih domov, se natlači v koncentracijski tabor in kratkomalo spravi v drugi življenjski prostor. To noč za nočjo, od mesta do mesta itd. Življenjski prostor, na katerem biva dva milijona ljudi, se izprazni, da ga zasede nov narod. Družina, domovina, osebno dostojanstvo, morala, so pojmi, ki so izgubili svojo veljavo. Skupnosti človeškega rodu, enakovrednosti med narodi, krščanskega občestva, ki se rodi iz skupnosti nadnaravnega namena, ni več, golo nasilje in pohlep, nadmoč enega naroda nad drugim, naj zavлада.

Govorijo nam: to pogansko geslo je obveljalo v današnjih dneh. Srce zmagovalca kaj rado zakrknje.

Kam bo še segel življenjski prostor močnejših?

Kristusa so križali in potem se je stemnilo. Odpad od Kristusovih načel so proglašali za osvoboditev od suženjstva, v katerem je baje prej človeštvo živelo. Leposlovje, znanost, kakor pravne vede, naravoslovje, filozofijo, so lažipereroki povsem razkristjanili in so se lažiprepuščali omahljivi človeški modrosti. Govorili so o napredku, pa so nazadovali, o presvjetlosti, pa so padali v temo, o svobodi, pa so padali v sužnost. Živa zavest, kaj je prav in kaj ni prav, kaj je dovoljeno in kaj ne, je vedno bolj in bolj izginjala.

Satanizem

Krščanski dogmi, da je hudič realna osebnost, veliki lažnik, morilec duš, stara kača, veliki zmaj, kakor ga imenuje sveto pismo, se je ta lažiznanost posmehovala. Priče smo pa pravega satanizma, ki ga okušamo kot grenki sad odpada od krščanstva. Zle sile, ki se se-

daj v svetu zbirajo proti Bogu in krščanstvu, so tako silne in grozovite, da grozijo izkoreniniti tisočletne ustanove in zrahljati vse, kar nam je bilo doslej drago in sveto. Zloba in gorje, kakor ga sedaj vidimo, je kakor karikatura vsega, kar nam je veljalo kot lepo in vzvišeno. Ošabnost in samozavest, ki govori iz voditeljev poganstva, hoče postaviti sebe na Božji prestol in govori: Jaz, jaz sem vse storil, jaz sem tisti magnet, ki pritegne vse nase. On ne potrebuje pomoči Božje. Ta avtonomizem in naturalizem se sprevrže v pravi satanizem.

Krščansko razodetje slika Luciferja kot upornika proti Bogu, ki se mu noče pokoriti in ki je nekako osebni, nepomirljivi sovražnik Kristusa.

Pred našimi očmi se s polno jasnostjo svet deli v dva sovražna si tabora. Prvi tabor se bori za načela pravice, resnice, kreposti, skratka za vzore krščanstva. Drugi tabor hoče vse to prevrednotiti, postaviti človeka, njegovo samovoljstvo kot merilo za vse udeleževanje. Človek je sam sebi smoter, njegova rasa, nacija, njegova moč, oblast, njegov imperij so mu nad vse duhovne vrednote. Ako bi mi ne vedeli iz razodetja, da res biva satan kot osebna potencia vsega zla, bi morali iz sistematičnega, rafiniranega, preračunanega nastopa vseh podtalnih sil, ki se, čeprav si navidezno nasprotujejo, končno le združijo v strahovito fronto proti Bogu in Kristusu spoznati, da vse to vodi od zadaj neka višja, nadvse zlobna inteligentna potencia, neka osebnost, ki z neizprosno logiko in z demonsko voljo tira svet v pogubo, tako da se človeštvu pripravlja pravi pekel.

Imperializem satana...

Govoriti smemo o pravem imperializmu satana, ki se ne omeji na en narod ali na eno državo, ampak sega tako rekoč s tisoč rokami v razne dežele, v razne narode. Ta imperializem, ki prepleta materialno in duhovno kulturo, gospodarstvo in duhovno udeleževanje narodov, ni borba nesposobnih, naivnih inteligenc, ampak je nastal iz sistematično vojenega dela mnogih zapeljanih inteligentov, ki so podlegli demoničnemu čaru satanskega gesla: »Vi boste kakor bogovi.«

Tank, ki tehta 70 ton in se zažene v hišo, polno oplasnjenih ljudi ter jo podere in raz-

drobi, da brizga človeška kri na vse strani, je prava sodobna podoba tega satanizma.

Mnogim se bo zdelo vse to kakor srednjeveška mistika, v duhovne sile ne verujejo in nasmešek jim igra okrog ust, ko govorimo o satanu. Ta jim je kvečjemu smešna komična figura iz starih bajk. Toda, če mislimo na politične preroke, ki so svojo modrost oznanjali v nešteti mednarodnih konferencah in v uvodnikih svetovnih listov, če prebiramo sociologe in preizkušamo njihove recepte za izboljšanje sveta, tedaj moramo z veliko grenkostjo uvideti, da se je vsa govorniška in papirnata znanost razsula v pravi nič, kajti prišlo je drugače, kot so znali povedati taki preroki. Govorili so nam o bajnem napredku, o spomladi človeštva, čim bolj se oddaljujemo od srednjeveške teme. Po uničenju vsega Božjega bo človeštvo gradilo svoj novi dom. Omamljenemu delavstvu so prerokovali raj na zemlji in diktaturo proletariata. Prišlo pa je nezaslišano barbarsko nasilje, ki ugonablja vse človeške vrednote. Strupeni plini in bakterije čakajo, da bodo v imenu napredka in lepše bodočnosti sejali smrt in grozo bogve kje in kedaj. Grozote, o katerih se srednjemu veku ni sanjalo, se uresničujejo. Skoraj bi rekli, da mora sam satan biti tisti, ki da človeku taka navdihnjenja. Vsi prizadeti dvigajo v grozi svoje oči k višjim dobrinam, vsi se vprašajo, ali ne obstoja neko višje duhovno kraljestvo, ki bi nas moglo spet družiti in osrečiti.

Odkod rešitev?

O d m e č a ? Ne, rešitve narodom od nasilja ni! Niti ne od same politike. »Sile in moči, ki bodo prenovile obličje zemlje, morajo vznikniti iz duha. Novi svetovni red in red narodnega in mednarodnega življenja mora sloneti na nezlomljivi skali naravnega prava in božjega razodetja. Kakor je res, da trpljenje, ki stiska današnje človeštvo, izvira deloma tudi iz neuravnovešenega gospodarstva, še bolj pa je res, da je korenika tega zla mnogo globlja in sega na polje verovanja in moralnega pojmovanja. Teh temeljev človeštva se je lotila zaradi postopnega odpada narodov od Boga trohnoaba; zato mora biti nova vzgoja človeštva predvsem duhovna in verska; izhajati mora od Kristusa, kot iz svojega nepogrešljivega temelja: tako nam govori papež Pij XII. v svoji okrožnici.

Naš škof pa nam govori v zadnjem pastirskem listu, da se moramo truditi za resnični verski preobrat našega ljudstva, do katerega pa ne bo prišlo brez Katoliške akcije.

Delo za KA je vestna dolžnost duhovnikov in laikov, akademikov in delavcev, uradnikov in kmetov. Tempus urget. Časi so hudi. Zlo z veliko hitrico drvi tudi nad nas. Nimamo več mnogo časa... Izgovor, da smo preobremenjeni, ne velja. Kar je nujno potrebno, to mora biti najprej storjeno. Nujno potreben je apostolat KA, pomoč laikov pri obnovitvenem delu.

Nekateri pravijo, naš način in ustroj KA mi ne ugaja; mogoče, da upravičeno ugovarjajo. Toda pomisleke povej na pravem mestu in le veruj, da so napake tudi na tvoji strani. Spet mora NOKA, ki nosi odgovornost za procvit KA, vse storiti, da zdaj, ko so časi tako nujni in resni, zna res pridobivati širše kroge za tako veliko poslanstvo, kot je KA.

Kar zadeva akademike, je sedanji krog KA očitno premajhen, in čas je, da se ta okvir širi.

Razpust kat. organizacij v Nemčiji

V zvezi s poslednjimi razpusti nekaterih nemških katoliških organizacij piše »Der Deutsche Weg«, glasilo nemških katoličanov, ki izhaja na Nizozemskem, v glavnem sledeče:

»Mnogi so mislili, da bodo še pred koncem preteklega leta v Nemčiji zaprte vse cerkve. Vendar se to zaenkrat še ni zgodilo — bilo bi tudi v nasprotju z dosedanjo taktiko nacionalnih socialistov v kulturnem boju —; toda ob koncu preteklega leta je zadel nemške katoličane nov, hud udarec, ki ga bodo prav razumeli le oni, ki žive in čutijo z življenjem katoliške Cerkve. Razpuščene so bile dekliške marijanske kongregacije, zveza katoliških žena in mater... Na značilen način kaže to dejanje nemške vlade, da po uničenju »političnega« katolicizma v ničemer ne bo prizanašala »religioznemu« katolicizmu. Kajti vse razpuščene organizacije so imele strogo verski značaj.

Ob tej priliki je treba spomniti na nekoliko dejstev iz preteklosti. Ko se je pred leti začel boj proti katoliškim organizacijam, je bila nujna potreba postaviti proti napadalcu eno tno fronto vseh katoliških organizacij. Toda nihče ni imel za to potrebne moči in razumnosti... Vsak se je branil po svoje... Pozabili pa so na stari poziv Windthorta: bodite edini, edini, edini... Tako je nacionalni socializem, uporabljajoč staro tak-

(Konec na drugi strani.)

tiko divide et impera, lahko v svojem boju uspel, in to je eden glavnih vzrokov, da je lahko uspel...

Veliko dobrih katoličanov se je dalo zapeljati od varljivega gesla, da je treba žrtvovati 'politični' katolicizem, da se reši vsaj 'religiozni' katolicizem.

Se so v Nemčiji živeli krogi, ki so bili v tesni zvezi s prejšnjim usodnim integralizmom. Ti krogi so vedno nezaupljivo gledali na vse katoliške organizacije, ki niso stale pod neposrednim vodstvom škofov. Vsidrili so se ti krogi pod varni krov KA; in izpod tega varnega zavetja so uničevali in absorbirali vse posvetne in stanovske katoliške organizacije.

Kletev in njena zlobnost

Bogu je iskrenost prijetna! Poglejmo torej iskreno okoli sebe in kaj zapazimo?

Zapazimo veliko grdo razvado, ki se ji pravi kletev. Ni treba omenjati, da kletev ni znak niti kulture, niti plemenitega mišljenja, niti odlika, ki bi koga priporočala. Kletev je podlost in odvratnost, ker prav na gnusen in prostaški način udarja samo po stvareh, ki so nam naše največje svetinje. Ne udarja samo po materi in očetu, ampak tudi po blaženi Mariji Devici, po Bogu, po Kristusu, po svetem Križu, po svetih zakramentih, po presveti Evharistiji, po neumrljivi duši; blati in opljuva vse, kar je človeku milo in sveto! Hudič sovraži te svetinje, preklinjevalec govori hudičev jezik, ko preklinja, in kakor hudič širi pohujšanje kjer koli nastopi s svojim strupenim jezikom.

Kletev je po svoji naravi satanski zločin in gotovo ni večjega greha od kletve, ako je premišljen izraz prezira in mrznje do Boga. Vedno pa je žalitev božjega veličanstva, ki ne more ostati nekaznovana. »Kdor preklinja ime Gospodovo, naj se obsodi na smrt; ves narod naj ga kamenja, dokler ne pogine! (3 Mojz. 24, 16). Tak je bil zakon, ki ga je Izraelcem določil Bog sam. Strašna kazen za preklinjevalce in javna, da se za pohujšanje da zadoščenje ne le Bogu, ampak tudi javnosti.

Toda kletev ni le podlost, ampak tudi neumnost, ki je noben pameten človek ne more razumeti. Od drugih grehov ima zločinec čisto kako osebnost, seveda grešno korist. Zločinci ropajo in kradejo; ubijejo človeka in plenijo; iščejo koristi in užitke v razvratnosti, v prevari in izdajstvu, v odpadu od vere — toda preklinjevalec od svojega početja nima prav nobene koristi, ampak si daje samo sramoten pečat divjaštva in duševne propalosti. Vrh tega, kako more človek, ki sramoti Boga in bl. Devico Marijo svetnike in svete od Boga postavljene reči — kako more tak človek samo pomisliti, da bo božji blagoslov z njim. Že otrok ve, da je treba najprej očeta spoštovati in ubogati, ako hoče, da bo oče z njim dober in da mu bo dal, česar potrebuje. Blagoslov božji je izključen iz življenja in dela človeka, ki preklinja; izključen blagoslov božji iz družine, kjer se mesto molitve dviga proti Bogu strašna kletev, izključen blagoslov božji iz kraja, v katerem se je kletev razširila. Toda kletev ne odganja samo blagoslova božjega, ampak kliče tudi prokletstvo božje na preklinjevalca, na družine preklinjevalcev, na kraj in narod preklinjevalcev. To velja za življenje na zemlji! Toda kakšna usoda bo šele zadela pre-

Tako so ti krogi delali roko v roki z nacionalnimi socialisti, ki so hoteli najprej uničiti katoliške organizacije, zavedajoč se, da bodo potem vse ostalo z lahkoto dosegli. V tem primeru ni šlo le za veliko taktično napako, ampak gre tu za globlje vprašanje, gre za načelo, da je po pojmovanju Cerkve laik na svetnem področju samostojen in da ima Cerkve v tem pogledu samo posreden vpliv...

Takšna stvar se vedno maščuje, včasih šele po nekaj letih. Konča pa se vedno enako. Razpustu organizacij sledi razpust KA in uničenje »religioznega katolicizma«. — Odgovornost za ta izvajanja prepustimo citiranemu listu.

klinjevalca ob njegovi smrti? »Človek, ki preklinja Boga, bo nosil svoj greh s seboj«, beremo v Sv. pismu (3, Mojz. 24, 15). Doklej? Bo nosil svoj greh s seboj vse do svoje smrti in ako se ga Bog ne usmili, še preko smrti v večni ogenj, da v družbi satanovi svoje satansko preklinjevanje nadaljuje v mukah brez konca.

Vsi pošteni se zgrozijo, ko razmišljajo, kaj bo iz neumrljivih duš naroda, v katerem se mnogo in javno preklinja. Ljubezen do Boga, do neumrljivih duš in do naroda jih navajajo, da vodijo borbo proti kletvi in da Bogu dajejo zadoščenje zaradi nje. Tak čin zadoščenja je pri nas molitev, ki jo duhovnik opravlja po blagoslovu z ljudstvom v cerkvi. »Bog bodi hvaljen«, govori duhovnik, a ljudstvo glasno ponalja za njim: »Bog bodi hvaljen«. Nato »Hvaljeno bodi njegovo sveto ime«, ljudstva spet »Hvaljeno bodi njegovo sveto ime«. Itd. Lepa je ta molitev! Prizadevajmo si, da jo bomo z velikim spoštovanjem molili kot zadoščenje za preklinjanje.

Razširjenost bogusovražne kletve je v notranji zvezi z drugimi žalostnimi pojavi na polju verskega življenja. Kjer se je kletev udomačila ne more biti niti govora o pravem verskem življenju. Kletev po svoji naravi loči človeka od Boga. Vera pri preklinjevalcu postaja mrtva in neodporna. Kletev uničuje in ubija. Posledica je verska malomarnost: zane-marjati se začnejo verske dolžnosti in molitve; skrunijo se dnevi Gospodovi; bl. Marija Devica se ne spoštuje več; sv. čistost se prelamlja; propada zanimanje za Cerkev in bogoslužne potrebe. Zaradi tega tudi ni čudno, ako se tudi komunistični nauk širi najlažje prav v krajih, kjer se je že prej udomačila podla kletev.

(Iz pastirskega lista dr. Srebrniča.)

Katoliški Holandci molijo za mir. — Na prvo postno nedeljo je okoli 25.000 katoliških Holandcev poromalo v Hertogenbusch, kjer je slovita Marijina božja pot, da poprosijo Marijo, naj čimprej izprosi svetu trajen mir. Sveto mašo je daroval prejšnji apostolski vikar na Finskem, msgr. Buckx. Romanja se je udeležilo tudi več ministrov in drugih višjih osebnosti.

Novi pomožni nadškoj v Ottavi, msgr. Aleksander Vachon, ki je bil dosedaj generalni vikar v Quebecu in rektor univerze, je znan kemik in biolog. Odkar je mašnik, je tudi poučeval na univerzi v Lavalu kot profesor kemije.

Postno pismo akademikom!

Zelo žaljivo je za onega, ki piše pismo, če ga drugi, komur je bilo namenjeno, komaj ali niti ne prebere.

Prvo postno pismo je nam Bog napisal v paročilu evangelijev o Kristusovem trpljenju in to pismo je strašno, je neverjetno, kljub temu ga komaj beremo. Uvod v to pismo o trpljenju božjega Sina se glasi: Zničil je samega sebe. Pismo o trpljenju je pisano proti našemu poglavitnemu grehu, proti napuhu. Dobro je treba poznati tega vrača v nas, da ga morem izgnati. »Neurejeno hrepenje po slavi in uveljavljanju, po višjih mestih, oblasti, vladanju, po počeščenju, priznanju. V napuhu je skrita potvorba in laž, ker hoče biti na zunaj drugačen, višji, boljši, kakor je v resnici.

Napuh je kakor dim in kakor se dim razprši v zraku, čim višje se dviga, tako je tudi pri napuhu. Kakor se dim porazgubi, ko ga veter razžene, tako se napuh, ker nima prave veličine v sebi, razprši, in drugi kmalu spoznajo notranjo praznoto nabrekli napuha.

Postni čas ima za ta tvor na naši duši pravo mazilo. Kristus se je izničil. O pljuvanju, o udarcih, o bičanju, o kronanju, o sodbi in križevih poti je govoril! Kristus ti je hotel vzeti zadnjo in sleherno obrambo tvoje napuha. Nočeš popustiti, odnehati v samoposebi malenkostnih stvareh? Misliš, da mora prav tvoja obveljati v družbi, v organizaciji? Se nočeš žrtvovati za skupnost? Je-li pod tvojo častjo vršiti mehanična dela v korist občestva? Morda ne dovoliš nobene korekture pri tvojih rokopisih? Mora za vsako ceno tvoj kandidat priti na listo? Hočeš v društvenih pravilih imeti za vsako ceno prav svojo stilizacijo? Ali te res goni edino-le ljubezen do Cerkve ali tudi trma tvojega značaja? Ali se glasi tvoj dilema: Jaz ali on, skupaj pa ne. Je resnica, ki jo poudarjajo krščanski asceti vseh časov, da prevzetnež ne more računati na božje usmiljenje, ker se mu Bog zoperstavlja.

»Kdor se povzdiguje, bo ponižan,« in kakor otroci moramo postati, če naj nam Bog podeli svojo milost. Ker pa imamo Kristusa za svoj življenjski vzor, je teženje po ponižnosti brezpogojno potrebno in je jasen znak, da smo izvoljeni, kakor je trmast napuh znak zavrženja.

Ponižnost je resnično spoznanje in vrednotenje svojega jaza. K temu pa vodi le globoko in vestno izpraševanje samega sebe. Morda ne veš, da si na zunaj polbeljen grob, znotraj pa trohoba,

Ali vzkipevaš, se raztogotiš? Nisi ponižen.

Ali segaš hipoma in nervozno drugemu v besedo? Nisi ponižen.

Ali zelo vehementno zaogovarjaš svoje stališče? Nisi ponižen. Ali si občutljiv in ne prideš in ne sodeluješ več, ker te je predsednik ali kdo drugi v društvu malo vščipnil? Nisi ponižen.

Ali zelo rad zabavljaš čez napake drugih, nobeden pa si ne upa tebi kar koli reči? Nisi ponižen.

Ali se bahaš, ti in tvoji, z udarnostjo, katolištvom, zaslugami in praviš, kaj pa drugi pomenijo proti nam? Nisi ponižen in Bog ne bo dal blagoslova! Samo ponižnim da svojo milost.

Nedeljske misli

Iz vstopne pesmi: »Veselite se zdaj z Jeruzalemom! Radujte se z njim vsi, ki ste bili žalostni, zakaj do sitosti se lahko napijete njegove tolažbe. — Zveselil sem se, ko so mi dejali: Romajmo v hišo Gospodovo.«

Iz nedeljskega mašnega besedila veje poziv k veselju. Bogoslužje ne oznanja veseljačenja, ampak priporoča in vabi k pravemu duhovnemu veselju. Mi pa smo taki, da očasih s temi besedami ne znamo kaj početi. Občutek imamo, kot da so to samo besede, ki jih ne moremo prevesti v življenje. To prihaja od našega veri tujega in sovražnega okolja. Tisti, ki živijo cerkvenemu življenju ob strani, si predstavljajo pobožno življenje žalostno in neprijazno. Ob misli na pobožnost se jim vzbudi predstava skrušenega in shujšanega asketa, ki pozna samo premaganje in samozatajo. Morda jim stopi pred oči celo privid mrkega samostanskega hodnika, ki ga dnevna sončna svetloba nikoli ne more do dobra obsijati. Po njej odmevajo koraki menihov, ki so se vsemu svetu odpovedali. To so ljudje, ki jim je vsakdanja spremljevalka žalost in skrušenost. Kar nič vablivo ni tako življenje. In potem mislijo nekateri: »Če naj s pobožnostjo resno začnemo, mora tudi nas obdajati neko mrko ozračje, kamor ne more nikdar posijati sonce življenja.«

Kako je vse to napačno prikazano! In vendar zadostuje, da se marsikomu pobožno življenje omrzi. In zato predosem gre. Saj drugo pride potem samo po sebi.

Če pa pogledamo v notranjost samostanskih hiš, se kmalu uverimo, koliko neskalsjenega in iskrenega veselja vlada v njih. V domovih, kjer je pobožnost kot »mrka zasledovalka življenja« izgnana, je v resnici veselja prav malo. Pod krinko neke navidezne prijetnosti je polno spletk, sovražnosti in sebičnih nasprotovanj. Če primerjamo verne družine z nevernimi, ugotovimo isto. Na eni strani so ognjišča tihe blaženosti, na drugi strani se z glasnim ponašanjem zakriva tiho razpadanje.

Hi kristjanom čistega, neskalsjenega veselja se pridružimo tudi mi. Opravimo lepo in dobro spoved v postnem času. Potem pa naj tudi nam velja poziv mašnega besedila: »Radujte se vsi, ki ste bili žalostni. Do sitosti se lahko napijete tolažbe.« Zaživimo s čisto dušo v duhovnem veselju!

Osrednji odbor brezbožnikov v Moskvi je dovolil kredit 3 milijonov rubljev za brezbožniško propagando med Poljaki. V letaku pravi, da je Poljska zaostala in da mora priti glede brezbožniškega gibanja na isto višino kot Rusija. V ta namen predlaga letak sledeče mere:

1. Vse cerkve in verska poslopja se naj zapro.
 2. Vsem duhovnikom in redovnikom se naj prepove izvrševanje verskih funkcij.
 3. Vsa cerkvena imovina naj se zapleni.
 4. Izda se naj brezbožniški list v poljskem jeziku.
 5. Vse radijske postaje v osvobojeni Poljski naj služijo brezbožniški propagandi.
- Kakor poročajo angleški listi, oblasti to že izvajajo. Tudi razlastitev cerkvenega premoženja je v teku.

Zlagana umetnost

Larpurlartizem, ki je samo najskrajnejši individualizem, prenešen na umetnost, se je tudi pri nas že preživel in ne žalujemo za njim. Toda doživeli smo, da so nekateri samozvani »vodilni« literarni kritiki (n. pr. J. Vidmar) začeli ocenjevati umetniška dela tako, da se je krščanstvu nasprotujoče svetovno naziranje, ki ga je leposlovno delo odražalo, povsem skladalo z umetnostjo, brž ko pa je delo preveval krščanski duh, je postalo z umetnostjo neskladno, skratka neumetniško. Značilna je pač Vidmarjeva izjava o Javorniku, da bi bil dober pisatelj, če ne bi bil katoličan.

Kmalu je stalo vse na glavi, namesto na nogah, ker so se našli ljudje, ki so tem samozvancem verjeli in doživeti smo morali celo to, da so se po teh vidikih razdeljevale leposlovne nagrade.

Brž ko priznamo, da more biti svetovno nazorna usmerjenost dela skladna z umetniškimi značajem dela — seveda pa ne sme biti propagandnega značaja — se pojavi novo vprašanje: ali je vsak svetovni nazor združljiv z umetnostjo, ali niso nekatere ideje in njih zagovarjanje v leposlovju, čeprav na ne vsiljiv način, vendar zaradi svoje vsebine z umetnostjo popolnoma nezdržljive. Ne da bi ponavljali dokaze za to (glej med drugim tudi razpravo dr. Ušeničnika: Umetnost in pravica. Naša pot II., Ljubljana 1934), ugotavljamo, da so etične vrednote nad estetičnimi in da ne more biti delo umetniško, če ne samo ne izpoveduje, ampak spodkopava in smeši celo naravno etiko. Prav tako ne moremo priznati umetniški značaj delu, čigar svetovni nazor je zmoten in zlagan.

V Sodobnosti imamo zlagane umetnosti na pretek. Nekateri se zelo dobro počutijo v moralnem blatu, kakor da bi bil slovenski narod res samo narod pohotnežev in zapeljancev, ki se pa vsi valjajo v istem blatu, dočim skušajo drugi v leposlovni obliki širiti zmote dialektičnega materializma.

Med to drugo vrsto zlagane umetnosti spada M. Kranjčeva črtica »Ko škrijanc zapoje...« (Sodobnost 1940, št. 1—2). Opisuje življenje v kazenskem zavodu v Varaždinu, kamor je — v črtici — prišel tudi Kranjec. »Tako pač zahtevajo slovenski interesi. Tako zahtevajo interesi države in interesi razredov; prav za prav enega samega razreda, s katerim sem prišel nedvomno v veliko in usodno opreko. Ko sem bil otrok, se je interesom reklo prazen želodec v nasprotju s polnim. Bistvo je ostalo tudi danes isto, samo ime se je spremenilo. Spremenilo se je pa tudi reševanje teh interesov. Ko smo bili otroci, smo navadno kaj pokradli in zadeva je bila rešena. Zdaj smo to zadevo zavili v šolsko učenost, rešujemo jo na akademični način in se »borimo«. Borimo se za boljšo bodočnost, za drugačno podobo sveta...« (S. 2.) Tako pojasni svojo navzočnost v kazenskem zavodu. Ni sam. V tretji sobici so štirje že tri mesece. »Naše prvo srečanje je bilo sicer kratko, ker moram biti sam, toda dovolj dolgo za nekaj besed, za pogovor o najvažnejšem.«

»Zakaj?«

Tu ni treba razlag, ker tudi ni časa zanje; ena sama beseda pove dovolj.« (S. 5.) Da, ena sama beseda, pa čeprav je Kranjec ni izpisal,

pove dovolj tistim, ki imajo oči, da vidijo. Toda mnogi gledajo, pa kljub temu ne vidijo.

Tudi o sporazumu pove Kranjec svoje mnenje. S sporazumom ni zadovoljen, ker »se je v resnici zgodilo samo to, da se je del oblasti prenesel od enega kroga meščanstva na drugega« (s. 6). »Pred desetletji bi tudi taka rešitev zadoščala. Danes pa so se množice zagnale daleč čez program, ki si ga je zastavilo meščanstvo« (s. 6).

Ob obiskih edinega Slovenca, ki ga je obiskoval, premišljuje o Slovencih in očita »našim očetom«: »Izbirali so se oni, ki so verno sledili željam in stremljenjem naših očetov, ki skratka niso nikdar mislili. Ti so bili določeni, da prevzamejo dediščino po svojih očetih. Upornega sina pa je treba pregnati, razdediniti ga je treba. Nikdar niso pomislili, da smo mi vsi plod naših domačih prilik, pa najsi je svet še tako vplival na nas. Pomislili niso, da smo se tu rodili, da hočemo tu živeti in tu delati« (s. 12. — podčrtali mi, op. ur.). Kranjec je tokrat odkrit. Prizna, da so ti, ki se sporazumevajo z eno neizpisano in ne na glas povedano besedo, pod vplivom tujine in da hočejo tu doma delati. Toda tu doma hoče slovenski narod živeti in delati v duhu katoliškega svetovnega nazora in svojem slovenskem narodnem slogu. Zunanje oblike svojega življenja bo v zgodovini menjaval, katoliškega in slovenskega duha pa bo ohranil. Zato lahko Kranjec in njegovi še dolgo brezupno upajo, »da pride nekoč tista pomlad, ko bo škrijanc zapel nad poljem« (s. 13). Slovenski narod si bo zgradil boljšo bodočnost, toda ne na temeljih razrednega sovraštva in materializma, ampak na temelju krščanske socialne pravičnosti in socialne ljubezni. Tako veruje slovenska mladina in k temu cilju tudi usmerja svoje mlade sile.

PREDPUSTNA ŠALA.

»Rdeča armada je armada za osvoboditev delavcev, vsak bojevnik, ki se bori proti belim Fincem, se popolnoma dobro zaveda svojega častnega mednarodnega poslanstva. Delavci Finske vidijo v rdeči armadi svoje osvoboditelje od pošastnega jarma kapitalistov in veleposestnikov in njih hujškačev iz anglo-francoskega imperialističnega tabora. Junastvo vojaških čet rdeče armade, njihova visoka zavest in njihova popolna oborožitev napolnjujejo srce finskega naroda z neodoljivim zaupanjem v nesmrtno idejo komunizma... Sovražnik bo popolnoma zdrobljen in uničen. To je volja velikega sovjetskega naroda.« Tako piše ruska »Pravda«.

Zdi se, da v Sovjetiji stoji vse na glavi in vsi pojmi se mešajo. Ako bi zamenjali v tem odstavku Ruse in Fince, bi precej zadeli resnico. Zdi se, da hrumijo iz Sovjetije divje horde Čingiskana v Evropo, ki pač nikdar niso vprašale, kaj je čast, kje pravica, človečanstvo in bratstvo, ki so poznale samo ropanje, onečaščenje domov in divje krvave orgije. To, kar ves svet v polnem soglasju imenuje barbarstvo, se imenuje v Sovjetiji svoboda in častno poslanstvo.

**Pridobivajte nam
novih naročnikov!**

„Slovenska mladina“

Naša borba proti pojavom komunizma na slovenskih srednjih šolah bi bila nepopolna, če ne bi z vso pozornostjo spremljali tudi tiska, ki prihaja v roke našim srednješolcem. Danes se bomo omejili samo na revijo »Slovenska mladina«, ki se nam zdi po svojem pisanju izmed vseh najbolj nevarna in škodljiva. Že drugo leto zahaja med našo mladino, pred nami leže prve štiri številke drugega letnika — in načrtno ruši pod videzom neodvisne, objektivne resnicoljubnosti osnove slovenskega — katoliškega — narodnega izročila.

Pisanje — negativistično

Miselnost pisanja te revije je skrajno negativistična, razdiralna; vse je zanič, vse življenje je v temeljih zlagano, ozkosrčno, zatirano — ta občutek prevzame nerazsodnega človeka, ki odloži ta list. Kako porazno vpliva to na mladega srednješolca — vse je treba podreti. Nikjer ne pokaže vrednot, ki so jih ustvarili naši predniki in na katerih moramo graditi bodočnost mirno in brez vseh napak današnjega stanja. Mnogo citatov bi lahko navedli v dokaz, opozorimo pa samo na dosledno v tem duhu iztrgane Cankarjeve citate. Vse je temno danes okoli nas, le malo se sveti tam daleč na obzorju; seveda čisto jasno ne zvemo, odkod prihaja ta svetloba, med vrsticami pa lahko razberemo. Nujno mora roditi to pisanje v srcu mladega človeka odpor, slepo željo po razdiranju, revolucionarnost: »Danes morajo v mladini odmevati verzi, ki so jih prepevale revolucionarne francoske množice, ko so se kot en mož dvignile zoper koalicijo evropske reakcije, zoper izdajalstvo francoskega plemstva, ki je moralo iskati pomoči zoper lastno ljudstvo drugod (ali ne zveni to danes tako značilno! op. ur.)« (Str. 8.)

Dobro zakrito

Priznati moramo, da je list spretno urejan in mnogokje tudi spretno pisan. Večino vprašanj rešujejo skupno, v obliki anket (o slovenski mladini: vprašanje sodelovanja med srednješolsko in kmečko mladino; O reformi naše srednje šole). Na ta način skušajo čim bolj povezati list in bralce med seboj. Videz stroge objektivnosti in resnosti skušajo doseči na ta način, da so pritegnili k sodelovanju pri anketah tudi vidnejše slovenske kulturne delavce, pa čeprav samo s kratkimi izjavami. V člankih o srednješolski mladini demagoško in pretirano netižo samozavest v njej in jo skušajo na ta način pritegniti in pridržati. Mnogim člankom je težišče med vrsticami n. pr. Dediščina francoske revolucije, o komunizmu med mladino itd. Med plevami je seveda tudi nekaj dobrega in resničnega, kar nevarnost te revije še poveča, ker bi znalo koga to preslepiti in zapeljati, zlasti srednješolsko mladino, ki še ni vedno zmožna ločiti zrna od plev.

Izhaja iz grobega materializma

V vseh številkah smo zaman iskali besedo proti pogubnemu in zločinskemu komunizmu, ki je gotovo važen problem za sodobno slovensko mladino in jo zato tudi močno zanima; nikjer nismo zasledili samo kratko prijazno besedo o katolicizmu. Pač pa smo nasprotno pri vseh člankih lahko ugotovili, da

izvirajo iz grobe materialistične miselnosti. Samo kot primer naj opozorimo na poročilo o novi francoski reviji »La Pensée«, ki jo predstavlja kot organ protiofenzive onih, »ki še mislijo, da je napredek možen edinole na podlagi svobodnega, razumnega obravnavanja vseh vprašanj... zoper najrazličnejše kategorije filozofske in socialne reakcije, raznih meglenih, iracionalnih ideoloških odtenkov.« Njen smoter pa je »brani civilizacijo, moderni racionalizem in humanizem proti mračnjastvu«. — Kdo drugi je mišljen pod dičnimi izrazi mračnjastvo, filozofska reakcija, nazadnjaška ideologija, ki kar mrgole v tem članku, kot idealistični svetovni nazor! Izredno aktualen se mu zdi zlasti članek, kjer Georges Politzer »obračuna z nekaterimi neznanstvenimi poskusi francoske filozofije, ki je zajadrala v idealizem in mistificizem —« in kjer pokaže, »kako je človeški razum, ki se je postopno osvajal najprej teologije, potem idealizma in končno mehanizma, stopil vedno korak dalje in nas vedno bolj približuje resničnosti«, kako »vsak rod s postopnimi napori prihaja do bolj in bolj razumnega načina mišljenja« (vse na str. 18 in 19). Našteli bi lahko še druge primere kot n. pr. pesem »Ne joči mati,« če ne hodim več v cerkev, saj sem ponosen in srečen, »ker ves sem z njimi, ki trpijo in slutim z njimi lepši čas...« (26). Tudi način, kako pišejo osmrtnico dijaku, ki si je vzel sam življenje (str. 67), se nam zdi skrajno nedopusten in to zlasti za mladinsko, srednješolsko revijo; dobro pa osvetljuje njihovo miselnost.

Svojega levičarstva ne morejo zakriti

Človek ne more zakriti tega, česar mu je polno srce, čeprav pazi in se trudi prikriti; včasih mu le uide kak izraz, izjava, ki ga pokaže v pravi luči. Tako se je zgodilo tudi »Slovenski mladini«, ki je sramežljivo skušala zakriti svoje levičarstvo. Premalo je n. pr. pazila na slovar izrazov in fraz, ki jih mi prav dobro poznamo iz našega boja proti komunizmu na univerzi in ki jih beremo v rdečih revijah in listih. Saj kar mrgoli izrazov kot: narod kmetov in delavcev, protinarodne špekulacije in načrtno varanje, delovno ljudstvo, koalicija evropske reakcije, skupnost mladine v borbi za neodvisnost in svobodo, solidarnost z mladino zatiranih narodov, borba za ekonomske interese mladine in za mir, progresivno mladinsko gibanje, pravica do samoodločbe itd. Tudi nekatera imena prijateljev, sodelavcev te revije so nam poznana iz njihovega univerzitetnega udejstvovanja. Pa to je samo značilno, bolj se jim je pa zareklo n. pr. na strani 39, kjer govore in se vesele, da je ustanovila kmetska mladina svojo lastno demokratično, kmetsko organizacijo, ki stoji izven vpliva politične igre (!), namreč »Društvo kmetskih fantov in deklet« in da so skušali svojim kmetskimi tovarišem pomagati v njihovih stremljenjih akademiki, organizirani v akademskem agrarnem klubu »Njivi«, o katerem je vedel vsakdo na univerzi, da je levičarski in ki ga je policija razpustila. Ali pa n. pr. na str. 12, kjer poročajo o Ščedrinovem delu »Gospoda Golovljevi«, ki je »najbolj dokumentirana analiza strahotnega položaja Ru-

sije pred osvoboditvijo kmeta«. Mi smo zelo radovedni, kdaj se je ta osvoboditev izvršila; pa menda ne žive ruski kmetje odrešeni v »boljševiških nebesih«! Vsi, ki objektivno zasledujejo življenje akademske mladine, poznajo razmere na belgrajski univerzi. »Slovenski mladini« se je pa zdelo potrebno, da je na str. 21 prinesla poročilo, ponatisnjeno iz srbskega lista »Napred«, ki se huduje na one, ki širijo vesti, da se za »domoljubnimi« mladinskimi manifestacijami belgrajskih akademikov skriva komunistična propaganda! V našem listu smo že ponovno povedali, kdo je vodil in v kakšnem duhu »Svetovni kongres mladine« v Ženevi septembra 1936. »Slovenska mladina« pa piše prijazno o njem in v istem članku pove, kako se je posrečilo mladini angleške laburistične stranke strniti svoje delo z mladino skrajne levice n. pr. v pomoči španski armadi (str. 92). Mislimo, da smo dovolj dokazali že samo s temi primeri levičarsko usmerjenost revije.

Njihova neodvisnost

Samo na kratko osvetlimo vedno poudarjano neodvisnost te revije. Na strani 88 nam povedo, kako pojmujejo neodvisnost »v sodobnih slovenskih razmerah« in sicer: »v prvi vrsti odločno odpoved hlapčevanja obeh starima slovenskima političnima strankama, kajti v okviru teh dveh strank mladinskega vprašanja ni mogoče rešiti.« Potem še prav megalomansko pljumejo na vse delo naših narodnih voditeljev, češ: »če je politika v resnici delo za blagor ljudstva, potem je prva dolžnost poštene slovenske mladine, da odpove slepo tlako takim delavcem za narodov blagor, kot jih imamo pri nas. Reševanje mladinskega vprašanja in svobodno mladinsko delo sploh, ni mogoče v okviru vplivnega območja teh politikov (podčrtali sami)«. Tej izjavi nimamo prav ničesar dodati; neodvisnost pojmujejo torej politično in sicer tako, da svobodno zaplavajo v levičarske vode!

Razočarani komunisti!

G. ban dr. Natlačen je ob zasedanju banškega sveta povedal, da komunisti delujejo zadnji čas ne samo po tajnih društvi in tajnem tisku, ampak da nastopajo formalno tudi na povsem zakonit način. Znani letak »Vsemu delavskemu ljudstvu« in »Kaj hočemo«, v katerem se med drugim zahteva sprememba družabnega in gospodarskega reda z naslonitvijo na Sovjete, je bil tiskan na povsem zakonit način. Ko je zaradi tega politična oblast nastopila proti nekaterim komunistom, smo brali, da so pošiljali apele voditelju Hrvatov doktor Mačku. Tudi svoj list »Novo ljudsko pravico« so hiteli tiskati v Zagrebu. Zgleda, kakor da so upali, da bodo svoje protidržavno in protinarodno delo lahko opravljali na Hrvatskem. Toda bridko so se ušтели. Že prva številka »Nove ljudske pravice« je bila v Zagrebu zaplenjena in apele tudi niso nič izdali. Saj je tudi povsem razumljivo, kakor niso mogli dovoliti odgovorni hrvatski voditelji, da bi se smelo v banovini Hrvatski nekaznovano požigati in pobijati, prav tako niso mogli dati svobode razdiralni delavnosti komunističnih plačancev, ki so sovražniki države, naroda in vere. Prvotno navdušenje za voditelja Hrva-

»Slovenska mladina« — glasnik novega gibanja

»Slovenska mladina« pa noče biti samo revija, biti hoče več, glasilo novega gibanja, ki je izrazito politično. Tako že poroča n. pr. o prvem literarnem večeru sodelavcev »Slovenske mladine«, ki je bil v Šoštanj in kamor so povabili tudi pisatelja Miška Kranjca in kjer je govoril tudi cand. med. Röck; dalje o delavnem taboru mariborskih srednješolcev, kjer so sodelovali tisti srednješolci, »ki jih je zajel program »Slovenske mladine«; 11. decembra 1939 so se zbrali na grobu Ivana Cankarja itd. To novo gibanje slovenskih srednješolcev pa pojmujejo samo kot del skupnega, »neodvisnega« gibanja vse slovenske mladine (kmetijske, delavske, akademske itd.). »Pri tem mora ta del mladine spoznati, da bo mogel uspešno izbojevati svoj boj le v tesni zvezi z ostalo delavsko, kmečko in intelektualno mladino in ob naslonitvi na ostale napredne tokove v našem narodu... Dolžnost nas intelektualne mladine je, da spoznavamo probleme ostale mladine, da postanejo njihovi problemi tudi naši problemi in se tako povezani v skupni borbi za naše mladinske interese pridružimo ostalem udelovnemu ljudstvu v boju za rešitev slovenskega narodnega in socialnega vprašanja« (vse podčrtali sami — (str. 79). Seveda se to gibanje ne misli pridružiti organizaciji, ki že veže veliko večino slovenske mladine, saj hoče stati »izven vpliva politične igre« in saj plava, kot smo pokazali že z analizo revije same, v levičarskih vodah.

»Slovenska mladina«, ki raste iz materialističnih osnov in tiči v svoji »neodvisnosti« globoko v levičarstvu, je protislovenska in izredno nevarna naši srednješolski mladini. Zato je dolžnost prave slovenske mladine, da temeljito odžaga to mrtvo vejo z našega narodnega telesa.

tov se je zato seveda temeljito spremenilo. V zadnjem letaku, ki so ga trosili po univerzi, že označujejo dr. Mačka za reakcionarca itd. Tako je tudi dr. Maček zapravljal neiskane simpatije podtalnih razdiralcev.

Opozarjamo Vas

na aktualno knjigo dr. Žebota:

„Korporativno narodno gospodarstvo“

Založila Mohorjeva družba

Vrednost knjige dokazuje povesbeni prostaški napad v komunistični Sodobnosti.

Kakor javljajo iz Prage, je praški kardinal dr. Kaspar po dolgotrajni bolezni že toliko okreval, da bo lahko zopet prevzel svoje posle.

Počitniški tabor SDZ 1940 v Ptujju!

Fantje: od 6. do 9. julija

Dekleta: od 10. do 13. julija

Agitirajte. Zbirajte dinarje. Oskrbite si kroje. Letošnji tabor bo prekosil vse dosedanje. — Geslo: Vsa armada SDZ se zberi v Ptujju!

Knjige

»Poljska, njena zgodovina in njen duh.«

Jeseni 1939 je Jugoslovanska knjigarna izdala 68 strani obsegajočo knjižico, ki naj bi Slovence seznanila z zgodovino in usodo drugega največjega slovanskega naroda. Gradivo so prispevali T. Debeljak (Uvod iz »Pana Tadeuša«, Stara Poljska, Namesto epiloga); R. Molè (Propad pod Sasi in delitve Poljske, V boju za svobodo) in F. Stelè (Obnovljena Poljska, Poljska kultura v preteklosti, Duhovna kultura sodobne Poljske, Poljska republika).

Delo ima informativen namen. V času, ko je poljska država bolj ko kdaj koli neusmiljeno uničena in premagani poljski narod prenaša najhujše udarce, nas pogled v njegovo zgodovino navdaja z neomajno vero,

Ni ga prostora v Evropi, ki bi bil tako prepojen s krvjo, trpljenjem in solzami, kakor je zemlja avtohtonih Poljakov. Nemci, Turki, Tatari, Rusi, Švedi so se v teku stoletij na tej tragični meji Vzhoda in Zahoda delili plen, izrabljajoč notranjo slabost in neurejenost poljske države.

Težka usoda Poljske se je doslej že nekajkrat presenetljivo ponovila. Ne dvomimo, da bo novo zedinjenje trdnješe in trajnejše, saj bo sledilo nepozabni kalvariji, ponižanju in žrtvam.

Knjižica, ki velja 22 din, je sicer nastala na hitro roko, o čemer priča več tiskovnih napak, stilističnih neuglajenosti kakor tudi ne najboljši sintetični pogled na aktualne probleme Poljske, vendar je bila potrebna in bo ljudem koristna in poučna.

Srednja šola

KRANJSKA GIMNAZIJA

(ZTO) Enkrat smo se že oglasili ob začetku šolskega leta. Iz tistega poročila ste mogli — dragi tovariši, člani SDZ — razbrati, da je bil začetek dober. Navdušeni so bili vsi, ker so vedeli, da stopamo neustrašeno po začrtani poti.

Da je tudi sredina dobra, naj Vam pove naslednje. Poleg običajnih sestankov smo se vrgli tudi na dramsko delo in uspeh ni izostal. 17. in 18. februarja smo uprizorili dramo »Praznik cvetočih češenj«. Uspeh je bil nepričakovan. Ob nabito polni dvorani so naši igralci dobro izvršili svojo nalogo v pohvalo vseh. Z odobravanjem gledalcev so bili poplačani za ves trud, ki so ga imeli; saj igra ni lahka, ni nobena burka.

V nedeljo sta se igre udeležila tudi predsednik SDZ inž. Tepež ter referenta Verbajs in Kalan. Z uprizoritvijo smo dosegli ogromen moralen uspeh, seveda ni izostal finančni, tako da je tudi blagajnik zadovoljen.

Igro bomo ponovili na Tiho nedeljo ob 4 popoldne. Kogar miha, naj pride!

Šport

SMUČARSKI TEČAJ AK STRAŽE

AK Straža je priredil v dneh od 21. do 25. februarja smučarski tečaj za svoje člane na Rakitni, priljubljeni izletni točki smučarjev. Tečaja se je udeležilo 25 članov. O poteku tečaja bomo poročali v naslednji številki. Dames navajamo samo rezultate klubskih tekem, ki so se vršile na koncu tečaja. Tečajniki so tekmovali v alpski kombinaciji, razdeljeni v dva razreda. V prvem razredu so tekmovali že bolj izvežbani smučarji, v drugem razredu pa so se pomerili začetniki. V alpski kombinaciji je zmagal Skamlič Joško s 223,6 točkami pred Smolejem s 230,34 točkami in pred Magdičem s 266,2 točkami. Posamezni rezultati:

Smuk, I. razred: 1. Skamlič 1.31,6; 2. Leskovar 1.36,3; 3. Porovne 1.51,3.

Smuk, II. razred: 1. Kūhar 2.00,6; 2. Flisar 2.15,9; 3. Ivanuša 2.51,6.

Slalom (vozil samo I. razred): 1. Smolej 13,6, 13; 2. Skamlič 16,4, 13,6; 3. Magdič 17,4, 16,6.

Tečaj je potekel v prijetnem razpoloženju. Ob slovesu smo vsi sklenili, da bomo še prišli na Rakitno.

Književnost

ZIMSKA POTA

Tako rad hodim zdaj po samotnih poteh mimo zamrznjenih voda.
Pri vsaki stopinji zaškriplje sneg,
od trudne nemirnosti ves gozd vztrepeta.

Čas se je skrtil za snežne smreke,
ki na svojih ramah nosijo nebo.
Mi vsi nestrpnno čakamo, da ožive spet reke,
in pravimo, kako pozimi je lepo.

Tako rad hodim zdaj po samotnih poteh mimo svojega začudenega srca.
Pri vsaki stopinji zaškriplje sneg,
kakor bi stopal mimo zamrznjenih voda.

Smolej.

DREVO POZIMI

O bratje! Zdaj samotno smo dreva med misli ledene ujeti.
Z edino nogo zabiti v mrtvo zemljo,
z rokami kakor bi večnost hoteli objeti.

O bratje! Zdaj smo žalostno drevo,
le vihar še z nami govori
in čakamo, da sonce dobro nam poda roko,
da hrepenenje naše v cvet zbrstli.

In čakamo, da beli sneg skopni,
da seme novo v brazde se naseje.
Takrat spet Bog nasul bo sončnih dni
in mlada kri se v žilah nam ogreje.

Smolej.